

eti szépsé-
 ég Gömör-
 i vasművek
 anak a hősi
 i. Ezek a
 ról fognak
 etschacher
 y jótékony
 nem sokára
 yert könyv
 kiadó-hiva-
 dicséretedre
 idén, sem
 igenis har-
 most egy
 — Balogh
 korábban.
 ott lelsz. —
 zt jelented,
 edig a kö-
 ved követ-
 t ott szó,
 száma kö-
 dvány tár-
 előtt elol-
 kszel, nem
 Andrassy
 öhm Mór.
 el tetszik-e
 ajta örülni,
 y-azon vé-
 rnél. Azon
 helyet a sors
 meg. Azon
 ed a »Kis
 fordul. Van
 cornél. Már
 több levélről

Waldmann
 ökök: Nagel
 . — Weisz
 . — Weil
 . — Wald-
 s 6 kr. —
 5 kr. —
 10 kr. —
 1 kr. —
 a 12 kr. —
 si 9 kr. —
 1 kr. —
 a 9 kr. —
 a 1 kr. —

ókon!
 F. b.

KIS LAP

... A PÁRDU CZ HOLTAN ZUHANT LE. (Lásd a 342. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

JÉG HÁTÁN AZ ŐS-ERDŐBEN.

— Elbeszélés számos képpel. —

Az »Omas és Lalla« szerzőjétől.

(Folytatás.)

MIKOR az öreg vadász és Dick, azt tanácsolván Tomnak, hogy hátrább maradjon, lassacskán odább haladtak, a fiatal ember meg nem állhatta, hogy hal-kan oda ne szóljon Gordon bácsinak:

— Félek, hogy most már mindjárt nagyon szomoru nyomra fogunk találni.

Az öreg nem felelt.

— Az a sipka nagyon rossz jel, folytatá Dick. Itt már vége a jégnek, innen már száraz-földön futott Bob tovább, messze nem juthatott . . . a sipka ezt bizonyítja. Ugy-e. Gordon bácsi, ön is ezt hiszi, csak nem akarta Tom előtt mondani?

Az öreg a vállát vonogatta. Aztán jó idő múlva felelé:

— Azt hiszem, amit mondtam. Majd meglátjuk!

Épp a jég szélére értek. Nero innen pár lépésnyire megállt és a hóból kimeredő valami fényes tárgyat szaglált.

— Megint talált valamit, szól Dick.

Ez alatt már ott is álltak a kutya mellett.

— A Bob korcsolyája, szól Gordon bácsi. Amott fekszik a másik.

— Jaj Istenem! rémüldözött Dick. Ennyit hagytak meg a veszett bestiák a szegény fiuból!

— Ugyan mit fecsegsz! rivalt rá Gordon bácsi bosszusan. Annyit már csak kitalálhatsz, hogy Bob, amint végére ért a jégnek, itt a száraz-földön és a hóban csak nem futhatott korcsolyával a lábán tovább? Tehát gyorsan lekapcsolta, úgy szaladt az erdőbe . . . Itt vannak a lába nyomai, ni!

— Igaz a! De . . . ó! . . . itt a hóban a farkasok nyoma is látszik. Itt is üldözték.

— Természetes. Az a kérdés: mennyivel volt Bob előre? Kellett egy kis egérutjának lenni, ha ráért, hogy a korcsolyáit lekapcsolja. Alkalmasint nem is vesztette el a kucsmáját, hanem szándékosan dobta a farkasok elé; ezek pedig néhány pillanatra megálltak, szagolták, tépdesték, míg nem meggyőződtek, hogy nem enni való.

Ez alatt Tom, a Dick hívására, már szintén ott termett, ráismert a Bob korcsolyáira és bizonyosra vette, hogy minden úgy történt, ahogy Gordon bácsi mondja. Ez hát megint egy kis reménység volt, de nem éppen nagy; mert mikor Tom már-már nagyon bizakodni kezdett, az öreg vadász komoly hangon jegyzé meg:

— Bob nem gondolhatott egyébire, csak arra, hogy az erdőben valamelyik fára felkapaszkodjék. Messze nem futhatott. Tehát itt közel valahol köll lennie.

— Hát ha újra jelt adnék? szól Tom.

— Próbáld meg!

Tom újra füttyentett. Feszülten hallgatóztak . . . de semmi válasz sem hallatszott. Ez már megint nagyon rossz jel. Ha Bob él s közel van, okvetlenül hallotta a jelt. De nem felel!

Néhány másod-percnyi várakozás és figyelés után Gordon bácsi megszólalt:

— Ti ketten maradjatok itt. Az erdőbe majd csak én meg Nero megyünk. A lábnyom után Nero most már biztosan eligazodik.

— Talán mégis jobb lesz, ha elkísérjük Gordon bácsit, mondá Dick. Meglehet, hogy még a farkasok is közel vannak . . .

— Épp azért. Nem vehetném ott semmi hasznokat, ti pedig bajba juthatátok.

Az erdő nagyobbára fenyves, tehát sötét; őt lépésre sem látnátok, ha veszedelem fenyeget. Én pedig ott nem vigyázhatok rátok.

— Majd vigyázunk mi magunk!

— Itt maradtok, ha mondom! És itt is résen legyetek, meg ne lepjenek a farkasok. Itt a fényes holdvilágnál rhesszire láthatok. Tom, a puskát mindig lövésre készen tartsd! És szépen nyugodtan várjatok meg itt, míg vissza térek. Induljunk, Nero!

A hóban tisztán látható bábnyomot követve, lassan távoztak és mihamar eltűntek az erdőben.

— Az öreg nem valami nagyra tart bennünket, hogy még kísérekül sem akar, szólt Dick, kissé neheztelő hangon.

— Tudom én az okát, felelé Tom szomoruan. Gordon bácsi maga sem remél már semmi jót és nem akarja, hogy lássuk, amit találni fog.

— Hm! Az . . . az borzalmas is lehet. Ha az ordások utól érték, akkor szegény Bobnak már csak a ruhája rongyait fogjuk haza vihetni.

— Ó! Hogy adjuk majd tudtára szegény jó szüleinek, akik annyira szerették? Én magam is . . . nem! Még nem hiszem!

Tom a kabátja alá dugta a pajtása kucsmáját és koresolyáit, aztán fölvette a puskát és várt, szóltanul, szomoruan.

Az öreg vadász ez alatt beért az erdőbe. Valóban csak ő maga tudta, milyen nehéz feladatra vállalkozott. Mindjárt az erdő szélén így szólt:

— Nero, most aztán vigyázz, nagyon jól vigyázz! Az a fiu nem juthatott messzire itt az erdőben; nagyon a sarkában lehetek a farkasok. Tehát: most mindjárt találunk kell valamit. Csak hogy itt oly sötét van, hogy semmit sem látunk. Most hát

az orrod után indulj! Jól szímatolj! És adj jelt, ha találsz valamit.

Az erdőben csakugyan nagy volt a sötétség. A fenyőfa nem hullatja le tű-leveleit, tehát télen is épp olyan sűrű, mint nyáron; sőt, mivel hó is ellepte, még sűrűbb volt, csöppet sem eresztette át a holdfényt. Az öreg vadász néha csak tapogatózva jutott előre. (Lásd a képet a 340. lapon.) Itt-ott, ahol egy bükk vagy cserfa állt lombtalan, kopasz ágaival, behatolt a holdfénye s Gordon bácsi meggyőződött, hogy Nero sötétben is biztosan követi a nyomot. A hóban láthatók voltak Bob lába-nyomai.

Nagyon lassan jutottak előre. Tom és Dick ott künn talán azt hitték, hogy az öreg már messze benn jár az erdőben, pedig alig volt még ötven-hatvan lépésnyire. Egy világosabb helyen Nero hirtelen neki iramodott, aztán épp oly hirtelen megállván, halank vakkantott. Valami feküdt ott a havon.

Gordon bácsi is sietve ment oda és edzett, sokat tapasztalt vén vadász létére is megdobbant a szíve, mikor fölvette azt a földön heverő tárgyat. Könnyen ráismerhetett.

— Ez a Bob kabátja!

A kabát nagyon szét volt szaggatva; de Gordon bácsi, amint a holdfényénél alaposan vizsgálgatta, lassanként újra nyugodtabb lett.

— Semmi vérnyom sincs a kabáton. Tehát nem lehetett rajta a fiún, mikor a bestiák így szétszaggatták.

Ennyi bizonyítékkal azonban Gordon bácsi nem érte be. Figyelmesen nézett szét a hely körül, ahol a kabát hevert.

— Egyéb nyomnak is kell itt lenni, ha már utól érte a veszedelem a szegény fiút.

De ott egyéb nyom nem volt a hóban, csak a farkasok lába-nyoma; sem vérfolt,

sem bármi más jele akár küzdelemnek, akár valami féle szerencsétlenségnek. Ellenben tisztán lehetett látni a fiú lába-nyomait, amint nagy ugrásokkal futott tovább. Még csak meg sem állt ezen a helyen.

Az öreg vadász arcza kissé földerült.

— Értem már . . . hiszen világos. Nagyon

ügyes fiu ez a Bob . . . okosan és hidegvérrel járt el a nagy veszedelemben. Maga dobta el a kabátot, mert tudja, hogy az ordasok ennél megállapodnak egy kis időre, s ő így előnybe jut. Nem próbálkozott vaktában, hogy a legelső fára fölkapaszkodjék . . . ezeknél a sima törzsű fenyőfáknál hiába

. . . CSAK TAPOGATÓZVA JUTOTT ELŐRE. (Lásd a 339. lapon.)

erőlködött volna, föl nem kapaszkodhatik, utól érik a farkasok. Tehát tovább futott, hogy menekülésre alkalmas fát találjon, s ezért inkább ledobta a kabátját is ellenségei föltartóztatására. Derék gyerek! Igazán megérdemelné, hogy megmenekült legyen.

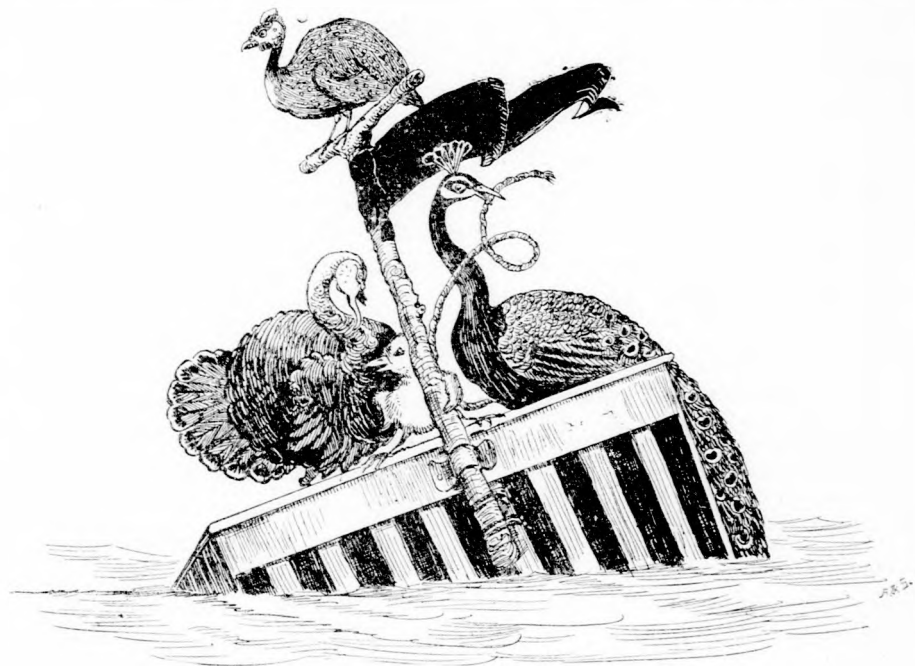
Mire azonban idáig jutott okoskodásában, már újra elkomorodott.

— Nem igen bizhatom benne . . . ha még él, felelt volna a Tom fütyyére. No, majd meglátjuk. Előre, Nero! Vezess tovább!

Az eb megindult. Megint sötétségbe jutottak, de rövid idő múlva ismét egy nagy cserfához értek, melynek lombtalan ágai jól átbocsátották a holdvilágot. Ezen a világos helyen tul azonban Nero nem akart menni. Hirtelen megállt, merően belebámult a sötétségbe és halkan morgott.

— No, mi az, Nero? Előre!

De az eb nem mozdult. Gordon bácsi sokkal jobban ismerte okos és engedelmes kutyáját, hogy sem ennek sajátságos viselkedése föl nem tünt volna neki. Nero okvetlenül lát vagy szimatol valamit, még pedig olyasmit, ami nem tetszik neki. Az öreg vadász tehát lövésre készen tartotta a pus-káját és maga is merően nézett arra felé,

KÉNYTELEN HAJÓKÁZÁS. (Lásd a 342. lapon.)

ahova Nero bámúlt. Mind hiába nézett, nem látott semmit. Semmi kétsége sem volt, hogy itt valaminő veszedelem lappang; de milyen? Halkan oda szólt újra a kutyának:

— Mozdulj hát, Nero! Előre! Lássuk, mi van ott?

De az eb nem mozdult sem előre, sem hátra. Csak állt mereven egy helyben és olytonosan hallatta azt a halk, de haragos

morgást. Ezt csak akkor szokta tenni, ha veszedelmes ellenséget sejt; farkas nem lehet ott, arra Nero minden habozás nélkül rárontana és hamarosan végezne vele.

Az öreg vadász feszülten figyelt és igen halk neszt hallott egy bokor felől. Mint ha valaki, vagy valami nagyon óvatosan lopózva közeledne. Csak az olyan tapasztalt öreg vadász füle hallhatta ezt

meg. S hogy nem csalódott, arról a következő perczben az győzte meg, hogy Nero végre megmozdult, de nem előre ment, hanem nagyon lassan, lépésenként húzódott hátrafelé, e közben folyvást morogva és tekintetét merően a bokorra szegezve. A nesz pedig most már tisztábban volt hallható a bokor felől.

— Nero hátrál... tehát nagyon veszedelmes ellenség van ott, gondolá Gordon bácsi.

Az öreg vadász sokszor dicsérte kutyáját azért is, hogy nem csak bátor, hanem okos is; nem fog bele olyan hősködésbe, amelybe mulhatatlanul bele vesztene. Mikor tehát most lassan hátrálni látta, ebből már azt is tudta, hogy készülni kell a veszedelmes ellenfél fogadására. Vállhoz emelte a puskáját. Most már csak látni kellett volna, hova, mire löjjön.

Egy rövidke pillanatra látta is: a bokorból két izzó golyó tünt elő, valami fenevad szemepárja. De a következő pillanatban már megint nem látta. Ráismerni azonban ráismert.

— Párducz! szólt magában. Alkalmasint a párja annak, amelyet multkor leterítettem. No's, barátocskám, hát csak bujj elő!

Valóban, párducz kuporgott a bokor alatt és leste, hogy a vadász és kutyája ugrásnyira közeledjenek. Mivel azonban a vadász nem mozdult helyéből, az eb pedig mindinkább hátrált, hát a fenevad végre is támadásra szánta el magát. Hirtelen erősebb nesz hallatszott s ugyan-ebben a pillanatban Nero hangos ugatással nagyot szökkent félre. Gordon bácsi mozdulatlan maradt, a kutyára nem is ügyelt, hanem meghuzta a ravaszt, a lövés eldőrdült.

Mert ugyan-abbban a pillanatban, hogy Nero félre ugrott, a párducz is felszök-

kent, hogy hatalmas ugrással a kutyára vesse magát. Még a levegőben lebegett, mikor az öreg vadász elsütötte a puskáját. A golyó a fenevad koponyájába furódott, a párducz holtan zuhant le a hóba. (Lásd a képet czimlapon.)

— Így ni barátocskám! szólt Gordon bácsi nyugodtan. Nem hiszem, hogy még többször is ugránozzál.

A párducz még csak egyet-kettőt rángatózott, aztán mereven elnyult. Vége volt.

— Jól vigyáztál, Nero! Meg vagyok veled elégedve, hű barátom! Ha ennek a ficzónak közelébe jutok s ha rám ugorhatik, ugyan póruj járok!

Megveregette Nero derekát, aki oda simult hozzá.

— De most dologra, barátom! Nem hiszem, hogy több ilyen akadályra bukkanjunk, hát siessünk szegény Bob után. Keresd a nyomot, vezess!

Nero egy kis ideig szaglálózott a hóban, de aztán, gazdája nagy csodálkozására, megint csak nem akart odább menni.

— Mi ez már no, Nero? Előre!

Az eb a határozott parancsra sem mozdult.

— Most már csakugyan nem értelek, szólt az öreg vadász kissé boszusan. Hát mi van itt? (Vége következik.)

KÉNYTELEN HAJOKÁZÁS.

(Képpel a 341. lapon.)

NÉGYEN valának együtt a himbálózó gályán és hajóztak, de hajh!... nem vígan! Mert szép dolog a hajókázás, legtöbbször kellemes is, csak épp olyankor nem, mikor nem tudhatni, hol fog a hajó kikötni, ha ugyan kiköt valahol s föl nem fordul a víz közepén. Mert ez is megeshetik az olyan hajóval, melynek eddig ócska ketrecz volt a neve.

Sohajtoztak is a hajósok:

— Ó! Bár hallgattunk volna kacsa nénire! Mért is vetettük meg mindig oly nagyon?

Mert alig egy-két órával ezelőtt még ők négyen voltak a legkevélyebbek a baromfiudvaron: a kényes páva, a hetyke pulyka, a finnyás gyöngy-tyuk és csibe urfi, aki még kicsike volt ugyan de tudta, hogy idővel majd jeles kakas lesz belőle, s feleletre alig tartották érdeemesnek, mikor az esetlen kacsa néni így szólt feléjük:

— Nagyon árad a patak, mindjárt betör a víz ide is. Nagyon szeretem, mert így nem köll messzire fáradnom a patakra; de ti meneküljétek!

Félvállról, foghegyről felelt a páva:

— Ne hápogj a fülünkbe, nem szeretjük hallgatni.

— Ugy van, bizonyítá a pulyka. Olyan legények mindig vagyunk, mint holmi hitvány kacsa! Szép is volna, ha félénk, ahol ti nem félték.

A víz pedig megjött, előntötte az udvart. Már csak az ott heverő ócska ketrecz tetejére lehetett menekülni. Hát oda kapaszkodtak négyen nagy ijedten. De akkor rémültek csak meg igazán, mikor a ketrecz is megmozdult s vitte a víz, jaj! . . . oly veszedelmes libegéssel!

— Ha fölfordul! Jaj ha fölfordul! sipított csibe urfi.

— Akkor végünk van, megfulunk! szólt a pulyka daczos komorsággal.

— Meg! bizonyítá a páva, és annyira elszontyolodott, hogy a gyönyörű farkatollát lelógatta a vízbe.

— Amott meg kacsa néni milyen vigan uszkál! irigykedett a gyöngy-tyuk.

— Ó, bár csak inkább kacsának bujtam volna ki a tojásból! sóhajtá csibe urfi pityeregve.

— Igazad van, öcskös, dörmögte a pulyka. Most már magam sem bánám, ha kacsa vagy lud volnék.

— Persze, persze! szerénykedett a páva. A legesetlenebb kacsának is jobb dolga van, mint a vízbe fult pávának.

A ketrecz-hajó azonban uszott tovább, tovább, míg egyszerre nagyot zökkent s ők

majd lebuktak róla. De hát csak sekélyebb helyre jutott és megakadt. Ez is csak félig volt vigasztaló; mert menekülni nem tudnak, ott fognak éhen veszni!

Kacsa néni vigan uszkálva látogatott el hozzájuk és bizony nevetett is, mert látta, hogy most már nincsenek veszedelemben, csak szepegni fognak még jó ideig. El is tartott néhány óráig, míg az árvíz lassacskán elapadt és a kénytelen hajósok leszállhattak.

Azontul nem beszéltek foghegyről kacsa nénival.

— Ne bántsuk, mert eltalálja híresztelni, hogy mikor kénytelen-kelletlen hajókáztunk, akkor bizony szívesen cseréltünk volna vele!

LEPKE ÉS VIRÁG.

(Képpel a 344. lapon.)

SOHA egy helyt meg nem állasz,
Bolyongsz, lebegsz egyre:
Hova repülsz, hova szállasz,
Boldog, tarka lepke?

Kerülsz-fordulsz, ingadozó!
Szárnyaid emelnek
Közepébe ringadozó
Kis virág-kehelynek.

Harmat-cseppjén oltva szomjod,
Mézéből lakozva —
Szárnyadat újból kibontod,
Szerte kalandozva.

A virág tán veszteg lepke,
S röpke virág-szál te?
Ó, de máskép lesz egyszerre,
Ha őszi köd száll le.

Veszteg virág hervadottan
Kél szelek szárnyára —
Lengő lepke fekszik ottan
Bus halálra válva.

Akkor ah, a virág libben
S te meg léssz dermedve.
Mehaltatok mind a ketten:
Te virág, s te lepke.

LEPKE ÉS VIRÁG. (Lásd a 343. lapon.)

KEMÉNYEN folyt a viadal, nem tágitott a vitézek egyike sem. Hevesen támadott a fürge Tündefi, szemesen háritotta el a csapást az ügyes Delike. Suhogva csapott össze a dárdájok, zizegve libbent-lebbent erre-arra engedelmes szárnyas paripájok. Biz' azt nem lehetett tudni, ki lesz a győztes.

El volt szánva mind a kettő, hogy kitart erő-fogytig. Hogy is ne? . . . mikor a győztesre oly szép jutalom vár: koszoru a tündér-királynőtől.

Mert ugy volt az, hogy a bájos kis tündér-királynő séta közben vidám kedvvel

koszorut fonogatott. Mikor kész volt, körül nézett.

— Kinek adjam? kérdé mosolyogva.

— Nekem! szólt Delike, a szemes kis tündér-apród.

— Nem, nem! Nekem! mondá apród-társa, a fürge kis Tündefi.

— Annak adom, aki igazabb hívem és jobban szeret, mondá a tündér-királynő.

— Az én vagyok! kiállta Tündefi.

— Ó persze! Én vagyok az! erősködött Delike.

— Végezzétek el egymás közt, s akiről a másik elismeri, hogy érdemesebb: az kapja

a koszorut. Most egy kis séta-röpülést teszek, azalatt egyeztetek!

Igen ám, ha lehetett volna! Delike nem tágitott, Tündefi még úgy se.

— En tűzbe-vizbe mennék királynőnkért! mondá Delike.

— De nagy sor! felelé Tündefi. Amit te megtennél, én is megteszem. Vagyok olyan legény, mint te.

— Nem vagy!

— Vagyok! Ha nem hiszed, állj ki velem! Döntsük el vitézi viadallal, s aki győz, azé a koszoru.

— Legyen úgy!

Szítakötő-paripára ültek, fűszál-dárdát ragadtak jobbjukba és megindult a nagy tusa a csillogó vízi tó fölött, magasan a levegőben. Hol csellel, hol erővel törtek újra meg újra egymás ellen, de egyik sem birt kifogni a másikon. S még javában viaskodtak, mikor arra felé lebbent a tündér-királynő, aki persze mindjárt tudta, mi az oka e makacs küzdelemnek.

— Bohó kis vitézeim! Még bizony kárt tesznek egymásban. De mindjárt igazi próbára teszem én őket.

És leszólt hozzájuk:

— Nem jól találtátok el, kedves hiveim; fegyver el nem dönti a kérdést, melyet föladtam. Az szeret engemet jobban, aki zugolódás nélkül vidám hivem marad még akkor is, ha nem ő kapja az ajándékot.

Iziben vége lett a viadalnak.

— Legyen tied a koszoru, Delike, szólt Tündefi.

— Nem, nem, én le tudok róla mondani. Legyen a tied.

Erre a tündér-királyné elégedetten mondá:

— Valóban, egyformán igaz hiveim vagytok. Hát tudjátok mit? Jertek velem a himes rétre, ott még egy koszorut fonok s egyforma lesz jutalmatok.

ILUSKA A KÁLVIN-TÉREN.

ITTEN állok, itten várok,
Tán csak valakit találok,
Aki nekem nyújt kezet
És az uton átvezet?
Mennyi szekér, mennyi fogat! . . .
Sosem láttam ennyi lovat!
Omnibusz jön erre most,
Ott látom a villamost . . .
Hogyan térjek ki száz lónak?
Ugy remegek . . . legázolnak . . .
Csengés, bongás, harangozás,
Bicziklin a garabonczás
Ide villan, oda villan,
Egyet fordul, meg elillan.
Süvitenek, trombitálnak
»Hühöt-heöt!« kiabálnak.
Nem merek előre lépni . . .
Mindjárt össze fognak tépni,
Jaj, mit tegyek? Hova legyek?
Segítséget honnan vegyek?
Ó szerencse! Jönni látom,
Aki nekem jó barátom,
Aki engem megóv, megvéd,
Aki bennem lelí kedvét . . .
Keresett s most akadt rám.
Erős karja felkap engem . . .
Nem köll, nem köll már remegnem,
Te vagy velem, jó apám!

A VARÁZS-HEGEDŰ.

— Arab mese. —

(Képpel a 349. lapon.)

HAJDANÁBAN, réges-régen, volt egyszer valamikor egy szegény vízfordó ember, akinek Ibrahim volt a neve. Nagyon, de nagyon szegény ördög volt az istenadta, csak éppen hogy annyit meg tudott keresni, amiből egyik napról a másikra megélhetett. A városban nem volt kut, messziről hordozták be az ivóvizet. Ilyen víz-hordással kereste Ibrahim is a kenyerét, még pedig ugyan keservesen. Nem volt se lova, se szamara, hát csak a vállán czipelte reggeltől estig a nehéz vizes csöbröket, forró napon, zuhogó esőben egyaránt.

Ha szegényesen is, de valahogy csak megvolt ilyen módon, még csak nem is zugalódott a sorsa ellen. Lassanként azonban öregedni kezdett és akkor már bizony nehezebbre esett a dolga. Aggódott is. Miből fog majd megélni, ha többé nem bírja? Jámbor és becsületes ember létére még csak gondolni sem tudott volna rá, hogy bünyös módon segítsen magán; de még attól is borzadt, hogy másoknak legyen terhére. Törte hát a fejét, mitevő legyen? De mind hiába törte, nem tudott semmi okosat kitalálni.

Egy napon, amint dolga végeztével fáradtan ballagott haza felé, a bazár (boltos utca, vásár-csarnok) egyik boltjának ajtajában megpillantott valamit. Elgondolkozva állt meg és rá bámult egy ócska, kopott hegedűre, mely sok egyéb hangszerrel eladásra volt ott kitéve.

— Fiatalkoromban én is hegedülgettem, énekelgettem . . . Persze, csak afféle cizincogás volt az. Soha sem tanultam, hát nem is tudtam igazán, hamar abba is hagytam. De most vénségemre mégis segítene rajtam egy ilyen hegedű. Valamicskét majd csak bele gyakorlódnék megint, aztán elcizincognék holmi szegényebb embereknek, akik nem nagyon válogatósak. Ezzel szépeckén megélednének.

Nagyot sohajtott.

— Meg ám. De hol vegyek annyi pénzt, amennyibe egy ilyen hegedű kerül! Soha sem gyűjtök annyit össze én?

A bolt gazdája látta Ibrahim sovár, buspillantását s tréfásan kérde:

— No's, Ibrahim! Mi volna jó, ha volna? Talán muzsikusnak akarsz fölcsapni, hogy annyira nézegeted a hangszereket?

— Eltaláltad. De az a bajom, hogy nincs pénzem. Pedig beélném ezzel a kopott ócska hegedűvel is.

— No, azt olesón adom. Mert hát ember-séges Ibrahim, tudom, hogy szegény ördög vagy; nem is akarlak megcsalni, hát előre megmondom, hogy ez a hegedű éppen nem valami remek jószág. Már az apám idejében is itt volt a boltban; nem tudom, hol szerezte; de azt tudom, hogy vevője nem akad, mert kegyetlenül csikorgós a hangja.

— Nekem azért mégis jó volna, mert én csak amolyan koldus-muzsikus akarnék lenni. De ha még olyan olesó is, nem tudom megvenni!

— Tudod mit? Ha pénzed nincs, szolgálj le! Ha fél esztendeig ellátod a házat vízzel, tied a hegedű.

— Áll az alku! Leszolgálom.

Ettől a naptól fogva Ibrahim a rendes munkáján fölül minden nap ellátta még a boltos házat is vízzel. Nem unt bele, nem mondott le a szándékáról, meg is érte végre a napot, hogy megkapta a hegedűt.

Nagy örömmel sietett vele haza szegényes házacskájába. Sovány estebédje után újra elő vette.

— Megpróbálom, tudok-e még valamit?

Alig huzta kétszer-háromszor végig a vonót a hurokon, meglepetten kiáltott fel:

— Mit beszélt az a kereskedő? Hogy ennek a hegedűnek csikorgós a hangja? Hiszen olyan gyönyörűen szól, mint a csalogány dala!

De mindjárt el is mosolyodott.

— Milyen oktondi vagyok! Persze, az én fülemnek jól hangzik, mert az én jószágom, meg aztán nem is nagyon értek hozzá.

Akár hogy volt, neki magának tetszett, hát tovább játszott, még pedig úgy, hogy maga is elbámult.

— Nini . . . hiszen tudok én játszani . . . nem is hittem, hogy még ennyit tudok. Azaz . . . dehogy! Már megint oktalan-ságot beszélek. Ugy lesz az, hogy csak nekem magamnak tetszik; mert ha hibás is a hang, hát persze én hozzá képelem, milyennek kellene lennie, milyennek gondoltam.

Mivel pedig csak a saját gyönyörüsé-gére játszott, nem is gondolt többé egyébre, csak játszott tovább. És úgy hallotta, hogy a hegedűje bűvös-bájos hangokat ad, a legédesebb andalító dalok zendülnek meg vonója alatt. Szinte mint ha mámorossá vált volna, megfeledkezett minden bűjáról, gondjáról, egészen átengedte magát a saját játékában, a hegedű felséges hangjában való gyönyörködésnek. Hallott ugyan va-lami neszt, suttogást, járkálást a háza előtt; de nem törődött vele; akár mit csinálnak oda künn az emberek, a szegény vízholdó Ibrahimnak semmi köze hozzá.

Egyszerre azonban fölnyilt az ajtó és egymás hátán szorongó emberek álmétkodva bámultak be a nyomoruságos szobába. Ibrahim ijedten ugrott fel.

— Mi történt? kérdé. Mit kerestek nálam?

Azok csak bámultak rá tovább és mutogattak a kezében levő hegedűre.

— Ez a hegedű az én jogos tulajdonom, mondá Ibrahim. Megszolgáltam érte . . . Nem vagyok gonosztevő, sem tolvaj . . . Mit törtök így be szegény hajlékomba?

Ekkor végre elő lépett egy öreg ember.

— Mondjad ó Ibrahim, de mondd igazán: te játszottál most ezen a hegedűn? Mert mást senkit sem látok itt.

— Én hát! Miért ne játszhatnám a saját házamban?

Akik elől álltak, azok most hátra fordultak az egész utcztát megtöltő sokasághoz.

— Ibrahim játszott! mondák. Ibrahim, a szegény vízholdó! Ó a csoda-művész! Ki hitte volna?

Ibrahim hamarjában nem tudta, komolyan beszélnek-e vagy gunyolják? Kítuszkolta a hivatlan vendégeket, becsukta az ajtót és lefeküdt.

Másnap még nagyobb volt a csodálkozása, de bizony meg is ijedt egy kicsit, midőn a hatalmas kormányzó basa embere nyitott be hozzá azzal az izenettel, hogy tüstént jelenjen meg a palotában és hozza magával a hegedűjét is, mert a basa hallani akarja. A parancsnak természetesen engedelmeskedni kellett, de Ibrahim ugyan csak aggódva indult meg. Mit beszélhettek róla a basának? Hogy olyan nagyhatalmas ur előtt produlhálhatná magát, azt ő soha sem mondta, egyáltalán senkinek sem dicsekedett . . . Igaz, maga is csodaszépnek hallotta az este saját játékát; de fog-e tudni másodszor is oly gyönyörűen hegedülni? Ha belesül, csufosan kiverik. Miért is nem hagyják békében?

Amint belépett a palotába és végig ment a fényes termeken, az történt vele, ami még soha életében: nem csak a szolgák, hanem az ott egybegyűlt előkelő férfiak is mindnyájan nagy tisztelettel, majdnem hódolattal fogadták. A basa pedig így szólt hozzá:

— Hirül hozták nekem, hogy olyan művész vagy, amilyen Szolimán óta nem élt országunkban. No, az igaz, hogy Szolimánt közülünk senki sem hallotta, mert több mint száz esztendeje, hogy meghalt. De mivel annyira dicsérnek, akik tegnap hallották a játékodat, hát én is hallani akarom.

Szepegve fogott Ibrahim hozzá; de már az első pár hang után neki bátorodott. Hegedűje talán még szebben szólt, mint tegnap, ő maga pedig, nem is tudta hogyan, miként, a bűvös-bájos dalok egész sorát csalta ki a csoda-hangszerből, úgy, hogy a hallgatóság szinte megigézve fojtotta vissza a lélekzetét, nehogy csak egy parányi hangocska is kárba vesszen. Mikor a csoda-hegedűs befejezte játékát, úgy körülfojták, ölelgették, hogy majd agyon szorongatták. A basa pedig így szólt:

— A hír igazat mondott. Játékod oly remek, hogy Mohamed paradicsomába varázsoltnak hittem magamat. Itt maradsz a palotámban, holnap pedig illő kísérettel utnak indulsz a szultán udvarába. Ő felsége soha sem bocsátaná meg nekem, ha nem volna rá gondom, hogy ő is részesüljön ebben a gyönyörűségben.

Más nap utra is kelt a karaván. A basa diszes kíséretet rendelt Ibrahim mellé, a levelet pedig, melyet a szultánnak irt, egy főtiszt vitte, aki a karavánt vezette is. Az egész város népe össze sereglett és bámult a távozó Ibrahim után.

— Ki hitte volna? Mi lett a szegény vízfordóból!

A SZULTÁN DÜHÖSEN UGROTT FEL. (Lásd a 350. lapon.)

Hosszu, fáradalmas utazás volt, de a tizedik napon szerencsésen eljutottak a szultán székvárosába. Mivel már estére járt az idő, a basa főtisztje másnapra halasztotta a szultánnal való bemutatkozást.

Ha már akkor is nagy volt Ibrahimnak az aggodása, mikor a basa elé rendelték: hát még most, mikor a mindenható szultán színe előtt köll majd megjelennie és

játszania! Lassan-lassan mégis csak össze szedte a bátorságát. Épp mivel a basa előtt oly jól sikerült a dolga, most már megbizott a csoda-hegedűjében.

— Nem az én érdemem az a bűvös szép játék, jól tudom, szólt magában. Valami varázslat van a hegedűmben, az pedig a szultán előtt sem fog cserben hagyni.

A következő napon elvezették a szultán

palotájába, a szultán elébe. És mivel a basa embere, de a levele is olyan csodadolgokat mesélt a remek hegedüsről, a szultán maga köré gyűjtötte legtapasztaltabb tudós öreg tanácsosait és a saját udvari főmuzsikusát is.

— A két hegedüs versenyt fog játszani, szólt a szultán. Ha ez az idegen szebben játszik, mint az én udvari főmuzsikusom, akkor ezen túl Ibrahim lesz a fő-muzsikusom.

Ibrahim rázendített és — majd holtra ijedt; akik pedig hallották, azok ijedten fogták be a fülüket. Borzasztó nyikorgás-csikorgás volt az; ami hallatszott, se füle se farka-nóta volt. És minél lázasabban iparkodott a megrémült Ibrahim, annál szörnyűbb lett a játéka. A szultán dühösen ugrott föl. (Lásd a képet a 349. lapon.)

— Micsoda vakmerőség az, hogy ilyen kontárt küld Ali basa élébe és még magasztalja is? Fejét vétetném ennek a sehonnai czinczogónak, de nem méltó rá, hogy foglalkozzam vele.

Aztán a basa emberéhez fordult:

— Hogy hirt vihess, milyen muzsikusnak szabad élébe lépni, hallgasd meg az én hegedüsömet. Aztán mondd el Ali basa szolgámnak, aki, úgy látszik, még soha sem hallott jóra való hegedüist.

Intett az udvari fő-muzsikusnak. Ez büszkén lépett elő, rázendített... de ekkor fogták még csak ijedten be mindnyájan a fülüket! Ez már nem is czinczogás volt, hanem fülhasgató macska-muzsika. A szerencsétlen udvari hegedüs kéült-zöldült ijedtében, erőlködött, de mind hiába.

— Hagyd abba! rivalt rá a szultán. A fejedet vétetem, hogy így csufságban maradtam veled.

Az öreg tanácsosok csodálkozva mondták:

— Sajátságos! Mi lelhetne? Eddig oly szépen tudott játszani!

Ibrahim azonban, ki ezalatt busan nézegette a hegedüjét, mely úgy cserben hagyta, egyszerre csak fölkiáltott:

— Főlséges szultán, csak még egy kísérletet engedj! Nem tudom, hogyan történt, de ez a hegedü, amely a kezemben van,

nem az én hegedüm, csak nagyon hasonló. Az enyim ott van a te főmuzsikusod kezében. Adasd nekem vissza és azután hallgass meg.

A holtra ijedt udvari hegedüs megvalóította, hogy ő, mivel hírét hallotta az Ibrahim hegedüje csoda-szép hangjának, az éjjel csakugyan lopva kicserélte. Meg is lakolt, mert ime, nem tud rajta játszani. Az valami varázs-hegedü.

— No's, halljuk hát! szólt a szultán.

Ibrahim átvette a maga hegedüjét és játszani kezdett. Szeme-szája elállt a szultánnak, de mind a többinek is; megigézve, elbűvölve hallgatták a bűbajos csoda-hangokat. A szultán úgy meg volt hatva, hogy könyezve csókolta meg Ibrahimot, de még a hegedüjét is. És amint ezt vizsgálgatta, kérdé:

— Miféle titkos jelek vannak itt ráirva?

— Biz' én nem tudom, felelé Ibrahim.

A szultán egyik öreg tanácsosa, ki mindenféle titkos tudományokban járatos volt, szintén megnézte. El is olvasta rögtön: »Szolimán hegedüje«. És így szólt:

— Nagy kincshez jutottál, ó Ibrahim, és érdemes vagy rá mert hallottuk, mint szól kezdedben a bűvös hangszer. Hajdan, réges régen, Szolimán is szegény vízholdó volt, nemes és igaz szívű. Egy napon holtfáradtan sem röstelt vizet vinni egy vak koldus hegedüsnek, aki az ut szélén ájuldozott. A vak pedig, aki igazában Allah küldötte volt, Szolimánnak adta hegedüjét, mondván: »Ez a hangszer csak annak a kezében szól, aki igaz tiszta szívű. Én bevégeztem pálya-futásomat. Legyen a tied.« Hires lett Szolimán de halála után hegedüje elkallódott, nem köllött senkinek, mert nem adott hangot. Te, Ibrahim, rátaláltál, a te kezdedben megszólalt, tehát érdemes vagy rá.

— Ki is nevezlek minjárt udvari főmuzsikusomnak e gézengúz helyébe, akit halálra szántam, szólt a szultán.

— Nem úgy, ó szultán! mondá Ibrahim. Ha ily módon jutnék diszes polczra, elné-

mulna kezembem a varázs-hegedű. Kegyelmezz meg a bűnösnek. Én pedig maradjak egyszerű szegény hegedűsnek, úgy is majd csak eléldgeélek.

— Teljesüljön kívánságod, megkegyelmezzek a bűnösnek. Téged pedig nem szolgáló emberemnek, hanem barátomnak fogadlak.

Nem ismert Ibrahim többé bajt és gondot, de azért megmaradt jónak és igaznak s kezében soha nem némult el a varázs-hegedű.

OSZLOP-REJTVÉNY.

A	A	A	Á	= Férfi-név.
E	E	E	E	= Papi méltóság.
E	Ó	Ö	D	= Zamatos gyümölcs.
Ö	D	J	J	= Hasznos állat.
K	K	K	L	= Hazánk egy folyója.
P	P	R	R	= A hét egy napja.
S	S	T	T	= Enni való.

Ha e betűket helyesen rendezitek és mindenik sorba a jelzett értelmű szót helyezitek el: akkor a vastagabb koczkákba eső betűk össze olvasásából hazánk egy felvidéki városának a neve tűnik elő.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Virágcsokor“.

Költemények és elbeszélések, gyűjtötte Füssy Tamás, emlékül jó gyermekeknek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 20-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Legyező.

Helyesen fejtették meg: Morzsányi Elluska, Virág Rózsika és Juliska, Hager Ottó, Kocsis Margit, Goldheim Károly, Krasznay Miklós, Lichtenstein Klárka és Lajos, Gyermek Kálmán (? Nevedet egészen ird ki és gondosabb írásra törekedjél *F. b.*), Vadas Gyula, Böhm Mór, Mannheim Lajos, Jurenák Ferencz, Porszász József, Andrásy Ilona, Fuchs István, Koch Nándor, Hor-

váth Kornél, Könyöki Ilona, Seyderhelm R. Feri, Bódy Ödön, Poetschacher Sándor, Eysner Frigyes, Pékary Ilonka és Lilike, Kun Ferencz, Hampel Ferencz, Láner Neilike, Balogh Andor, Retter Károly, Seenger Gyula, Robitsek Magda, Poór Juliska, Piek Marcel, Imre és Egon, Pattantyus Andor, Subert Margit, Bakó Gizella, Csiskó Anna, Altstock Hugo, Luczenbacher Ada, Kácsér Ella, Kovalóczy Rudolf, Roheim Géza, Bárdossy Valika, Hollaky Ferencz (Olvashatón ird le a nevedet! *F. b.*), Brummer Janka, Kovács Mariska, Strobl Gizuska, ifj. Somogyi Zsigmond, Freund Imre, Matócsy Kálmán, Szalkai András és Pál, Herczegh Malvina, Mérey Ágosta, Boros Emmike, Okolicsányi Mariska, Bárdossy Margit (Figyelmeztetek, hogy *Forgó bácsi*hoz címezd leveleidet. Ha jövőre megfejtéseid meg nem jelennek, magadra vess! *F. b.*), Vincenti Olga és Gusztó, Jeszenszky Ilona, Ebeczky Gabriella, Kossaczky Gyula, Szemkő Barna, Berger István, Kiss Erzsí és Antika, Erdődy László, Sturm Renczi, Molnár testvérek, Dósa Magda, Sziklay Vera, Szász Margit, Fábry Unika, Beélik Pista, Lőrinczy Mariska, Réta Vilma és Miczi, Szűts Ilonka és Marianne, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Pintér Ilka, Herzfeld Paula és Ella, Nagy Lenke és Ernő, Takács Jenő, Herczeg Ilonka és Albert, Kaiser Margit, Glücksthal testvérek, Kölesey Cella, Bernhardt István, Badics Gizi, Lányi Viola és Melinda, Breszlauer Blanka, Pethő Zoltán, Probstner Arthur, Gyárfás Erzsébet, Török Gabriella, Deutsch Emil, Draskóczy Lajos, Koronhály Zoltán, Nickel Jenő, Benedek Dávid, Bajay János, Kráczonyi Stefi, Szerellemhegyi Ervin, Ney Albin, Granitz Manó és Ödön, Graef Paula és Márta, Esterházy Erzsébetke, Cséry Ilonka, Jurkovich Erzsike, Ybl Mártika, Berczelly Edith, Takács Klementina és testvérei, Gyika Marianne és Alice, Glückseel Rajnárd, Hevessy Bella, Piroška és Oszkár, Kálvin Erzsike, Igalits Milán, Mándy Thyra, Jusztusz Hajnalka, Kritsa Melitta, Györy Sarolta, Starzsinszky László és Ferencz, Szmrecsányi Imre, Szitányi Mariska, Seyler Gizuska, Janzsó Frida, Ferencz és Tihamér, Mayer Jolán (Ha a neved nem volt a névsorban, annak bizony semmi más oka nem lehet, csak az, hogy a leveled nem jutott hozzám. *F. b.*), Záborszky Mariska és Dezső, Tőke György, Fried Ernő és Béla, Hein Etel és Irma Erdőhegyi Annuska, Czirner Laczika, Hollós László, Lipták Gyula, Jakabffy Guido, Gajary Márta, Juventius Erzsike, Veress Gizi, Mader testvérek, Krivány Dénes és Jankó, Husz Miczike, Zakariás Sándor, Szinyei Merse Jenő, Kramer Margit, Toperczer Ödön, Veres Gellért, Kemény Zoltán, Kelemen Pali, Laukó Sarolta, Horn Ilona, Pártos Pál, Kazy Livia, Zmeskáll Istvánka, Lehner Margitka, Schrodtt István, Zsigmondy Jenő, Imrédy Mariska, Péterfy Vilma, Piller Géza, Strinovich Lujza, Pr-isach Frida, Gyurkovich Gyula és testvérei, Hering Hilda, Sier Friczi, Löwinger Károly, Horváth Emil, Rakovszky Zsófia, Kokis Viktor,

Neumann Alice, Murgu Jancsi, Barkóczi György, Ferderber Tibor, Jablonszky Etelka, Richon Lili, gr. Degenfeld Ilka (ismételve figyelmeztetek, hogy *csakis Forgó bácsi* nevére czimezd leveledet. Ha nem így teszel, a belőle származó késedelemért ne engem okolj! A beküldési határidő a rejtvény megjelenésétől számítva egy hét. *F. b.*), Krisai Szilárd, Nékám István és Ervin, Fleischmann testvérek, Angyal Irma, Werkner Albert, Kohn Katicza (Egynémely kis olvasómat hasztalan intem arra, hogy *rendés* levelet írjon. *F. b.*), Hajnik Ilonka és Miklós, Engel György, Ungtváry Kálmán.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Lipták Gyula, Temes-Kubinban*, kinek a jutalom-könyvet (*»Rüstig Zsigmond, az új Robinson,«* írta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza*, 94 képpel, kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LIV. köt. 19-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Fried Mariska, Husz Miczike, Hollós László, Szmracsányi Imre, György Sarolta, Kritsa Melitta, Janzsó Frida, Ferencz és Tihamér, Markó Erzsike, Veres Gellért, Szinyei-Merse Jenő, Kramer Margit, Rakovszky Zsófia.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Pakris Béla. *Corrida* spanyol szó. Jelentése: *bika-viadal*, szószertint futtatás. *Torreiro, mata-dor*: a bika-ölő. Az utóbbi, átvitt értelemben: kiváló jeles ember. A többi végett forgasd az Athenaeumnak kis, vagy a Pallas nagy lexikonját (ismeretek tárá). — **Bárdossy Valika.** Honnan szerezzek én annyi időt, hogy a beküldött rejtvények kihüvelykezésével tölthessem el? A rajzot s a megfejtést együtt ha látom: határozhatok csak az elfogadásra nézve. Forgó bácsi az ő kis olvasóinak szerez egy kis mulatságos fejtörőt a találós mesékkel s egyéb rejtvényekkel; de nem megfordítva. Nekem bizony nincs érkezésem vesződni vele, ha egyszerre például 30—50 olvasómnak jutna eszébe tölem várni a beküldött rejtvényeik megoldását. — **Benedek Dávid.** Rejtvény helyett megfejtést küldesz. Ha az eddigi példákban meg nem tanulod, miképen köll rejtvényt megszerkeszteni: erre külön meg nem taníthatlak. — **Woida Margitka.** Fordulj az *»Athenaeum«* könyvkiadó hivatalához. Ez kérsedre megküldi a kívánt olvasmányok cím-sorozatát, amelyben aztán kedvedre válogathatsz és az ár beküldése után a legrövidebb idő alatt meg is kapod. — **H-né.** Nem felnőttek, hanem gyermekek számára közlök rejtvényeket. Egyébkint, már ha fáradozott az ilyesmik össze állításával, szolgáljon irányítókép, hogy a kipótolandó szavak

sem lehetnek valamely jelentőség nélkül. Ilyen szóknak: *ogány*, *iliom*, stb. semmi értelmök. De egybe róva a pótló betűket is: *plsvobsáké* sül ki. Hát ez mit jelent s mi nyelven van? — **Hering Hilda.** Multheti üzeneteimben megleled kérdésre a választ. — **Balogh Andor.** Szivesen látalak. — **Kokis Victor.** A 2-ikat közlöm. Az elsőnek csak rajzát dicsérhetem, a harmadik meg azért nem jelenhet meg, mivel neveltem foglalkozik. De megköszönöm a benne kifejezett jó kívánságot. — **P. V.** A levelével teljesen meg vagyok elégedve. — **Máder testvérek.** Az az eshetőség, melyről beszéltek, nincs kizárva. Hát hiszen épp ez okból ábrázolták a régiek vaknak a szerencsét. Ha egyszer felétek vinne utam, bizony nem kerülöm el a ti vendégszerető házatokat. — **Mayer Jolán.** Ügyes. Sorát ejtem. — **Cséry Ilonka.** Szent a békesség. Öllelek. — **F. M.** Kissé didactikus, mint mi tudósok mondjuk; de bizonyos fölényvel van elbeszélve s ez okból besoroztam. — **Berger István.** Utána lapozva a régi kötetben, ime kiderült, amit úgy is sejtettem. A te tanító urad és te magad: nem vettétek észre, mi a czime annak a feladványnak. Hiszen ott van hegyette ez a szó: *»Tréfás számrejtvény«*! A kérdés pedig ez: *»Melyik szám az, melyből, ha a harmadát elvonjuk, már csak $\frac{1}{10}$ -e marad?«* Felelet: 100. Mert az egyik számjegyet, tehát harmadát elvéve, csak 10 marad. Természetesen: tréfás értelemben; valamint hogy annak idején egész sereg gyermek így is fejtette meg. A leveled, annyi intés után, még most sem kifogástalan. — **Fábry Unika.** Örömdobban örömdöm telik. — **Weiss Aurél.** Semmitéle cserebere közvetítésével nem foglalkozik a *»Kis Lap«*, melynek szerkesztősége nem börze. — **Hein Etel.** A rejtvényed ügyes, de nem tartom illendőnek, hogy annak tárgya az én nevem legyen. — **Falcione Helena.** A *»K. L.«* m. heti számában kettőnek is felelek arra a kérdésre, melyet hozzám intézel. — *Több levélről a jövő számban.*

KÉRELEM.

Busay Irénke és *Gizike* arra kérik kis olvasótársaikat, ha közülük valamelyik ellehet a *»Kis Lap«* 1893-iki 1-5 félévi kötetének 1-5 — az 1896-iki 1-5 félév 2-ik száma nélkül: küldje meg a két nevezettnek. (Budapest, III. ker. Florián utca 15.) Előre is a legforróbb köszönetet mondják a szives küldönek.

JÓ SZÍV.

A szüneti gyermek-telep javára: *Balogh Gáborka* 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.